

ناوگروه ۷۵ زیر ذره‌بین رسانه‌های خارجی

موسوم به برجام خواهد شد.

سی‌ان‌ان نیز در ۱۴ خرداد ۱۴۰۰ گزارشی ادعا کرد؛ تحلیلگران می‌گویند که اگر ناوهای ایرانی توان رسیدن به اقیانوس اطلس را پیدا کنند، گام رو به جلوی مهمی برای نیروی دریایی این کشور خواهد بود که در گذشته نتوانسته این کار را انجام دهد.

در همین روز نشریه وال استریت ژورنال در مقاله‌ای به تحلیل اعزام ناوگروه ۷۵ نیروی دریایی ارتش می‌پردازد و مقصد این ناوگروه را ونزوئلا عنوان و به دولت بایدن توصیه می‌کند که باید تمرکز بیشتری روی این موضوع داشته باشد.

وال استریت ژورنال در ادامه تحلیل خود مدعی می‌شود: «ورود ناوهای جنگی به آب‌های اقیانوس اطلس، آشکارا اقدامی تحریک‌آمیز محسوب می‌شود. اگر این اقدام با واکنش مناسبی همراه نشود، بهانه خوبی برای عملیات دریایی مشابه در آب‌های منطقه خواهد بود، و در آن صورت نباید تعجب کرد که کشتی‌های جنگی روسیه و چین نیز در آینده به این جریان بپیوندند.»

این نشریه آمریکایی براساس تحلیل غلط خود از مقصد ناوگروه هفتادوپنجم نیروی دریایی ارتش، به همزمانی زمانبندی حرکت این ناوگروه با برگزاری تمرینات سالانه مشترک آمریکا و کشورهای متحدش در منطقه کارائیب اشاره می‌کند که قرار است در گویان برگزار شود و مرزهای آبی میان ونزوئلا و گویان نیز دستخوش اختلاف دو کشور است.

کمی بعدند پرایس سخنگوی وزارت خارجه آمریکا در واکنش به ورود ناوهای نظامی ایران به اقیانوس اطلس گفته است: «اگر هدف ارسال سلاح به عوامل نیابتی جمهوری اسلامی ایران در منطقه باشد، آمریکا آماده است واکنش نشان دهد.»

بیستم خردادماه در جلسه کنگره آمریکا که با حضور لوید آستن وزیر دفاع ایالات متحده آمریکا برگزار شد، وزیر دفاع آمریکا در پاسخ به سوال سناتور دمکرات ریچارد بلومنتال، نسبت به حضور دو کشتی نظامی ایران که براساس برخی گزارش‌ها ممکن است در حال حرکت به سوی ونزوئلا باشند ابراز نگرانی می‌کند و می‌گوید: «من کاملاً نگران اشاعه تسلیحاتی، از هر نوعی، در همسایگی آمریکا هستم.»

بیستم خردادماه پولیتیکو مجدداً خبر می‌دهد که دولت بایدن از ونزوئلا و کوبا خواسته، به دو کشتی جنگی ایرانی

از همان زمان البته در محافل مختلف رسانه‌ای غرب صحبت از اعزام ناوگروهی از نیروی دریایی ارتش به آب‌های دور و اقیانوس اطلس بود تا این که ناوگروه هفتادوپنجم نیروی دریایی ارتش متشکل از دو یگان شناور بومی یعنی «ناوبندر مکران» و «ناوشکن سهند» نه تنها آب‌های اطلس جنوبی و شمالی را در نور دیده، بلکه با طی حدود ۱۴ هزار مایل دریایی و حضور در حیط خلوت آمریکا با عبور از مناطقی صعب‌العبور مانند دماغه امید نیک، در بدترین شرایط جوی در بندر سن پترزبورگ روسیه نیز حضور یافتند که در همین راستا عکس‌العمل‌های متعدد و پیاپی کارشناسان و رسانه‌های آمریکایی و اروپایی را به دنبال داشت که مجموع این اظهارنظرها، گویای بهت و تعجب آنها و ابراز نگرانی و ناراحتی غرب از این حضور موثر بود.

ناوگروه هفتادوپنجم نداجا، از همان بدو شروع حرکت از بندرعباس در ۱۲ اردیبهشت‌ماه ۱۴۰۰ تحت پوشش رسانه‌ای و تحلیلی رسانه‌ها و موسسات غربی قرار می‌گیرد، چراکه قرار گرفتن چند فروند قایق تندرو بر روی عرشه ناوبندر مکران آنها را به این باور رسانده بود که مقصد این ناوگروه کشور ونزوئلا است و ایران قصد دارد این قایق‌های تندرو را در اختیار ونزوئلا قرار دهد؛ موضوعی که آنچنان در محافل غربی پررنگ و برجسته می‌شود که تا عالی‌ترین مقامات آمریکایی نیز نسبت به آن واکنش نشان می‌دهند.

در اولین واکنش ۹ خرداد، وب‌سایت «پولیتیکو» به نقل از ۳ منبع مطلع آمریکایی می‌نویسد: «نهاد‌های امنیت ملی آمریکا حرکت دو ناو ایران را به مقصد احتمالی ونزوئلا برنظر دارند.» منابع پولیتیکو همچنین اعلام می‌کنند که مقامات آمریکایی از مقصد کشتی‌های ایران و محموله‌های آنها اطلاع ندارند، اما ممکن است در نهایت به سمت ونزوئلا بروند. در گزارش پولیتیکو همچنین اشاره شده که به نمایندگان کنگره که به حساس‌ترین اطلاعات دسترسی دارند، طی چند روز گذشته در خصوص حرکت احتمالی این کشتی‌ها ایران به سمت ونزوئلا اطلاع داده شده، اما این احتمال نیز مطرح شده که آنها می‌توانند مسیر خود را تغییر دهند.

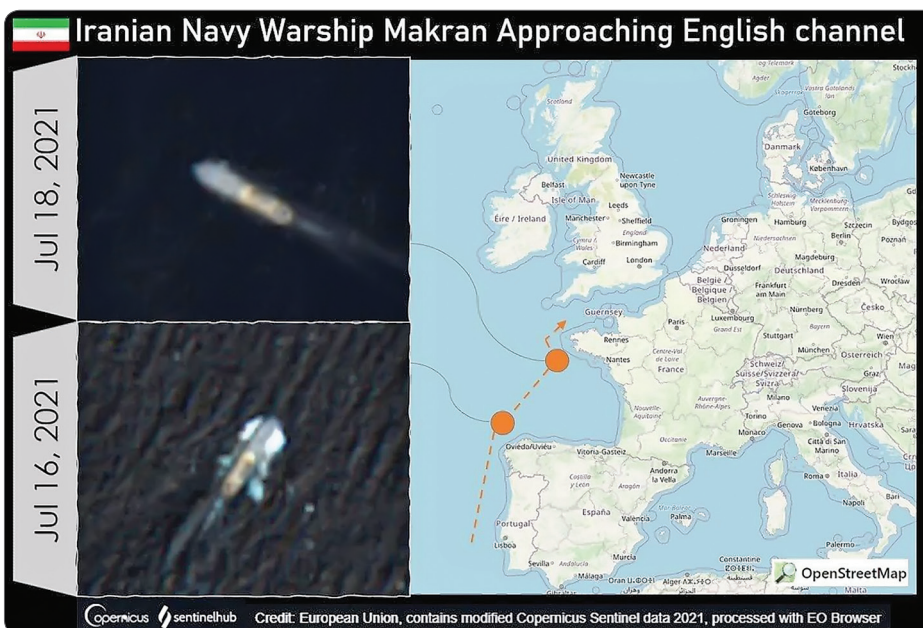
پولیتیکو می‌گوید، حضور کشتی‌های جنگی ایرانی در حیط خلوت آمریکا چالشی برای اقتدار ایالات متحده در منطقه است و احتمالاً باعث دامن زدن به مباحث در واشینگتن بر سر تصمیم رئیس‌جمهوری جو بایدن برای آغاز مجدد مذاکرات در خصوص بازگشت به توافق هسته‌ای

در سال‌های گذشته که ناوگروه‌های نیروی دریایی ارتش، یکی پس از دیگری با حضور در آب‌های آزاد و بین‌المللی مأموریت‌های آموزشی، اطلاعاتی و عملیاتی خود را انجام می‌دادند، زمزمه‌هایی نیز درباره اعزام یگان‌های شناور این نیرو به آب‌های اقیانوس اطلس شکل گرفته بود. کارشناسان آمریکایی با توجه به برآوردهای شان حضور ایران در آب‌های اقیانوس اطلس را دور از ذهن و غیرممکن قلمداد می‌کردند و ادعان داشتند جمهوری اسلامی ایران هرگز توان پیمودن این مسافت طولانی (۹۵۰۰ مایل) و حضور در آب‌های اطلس را به دلیل نوع شناورهای در حال خدمت در نیروی دریایی ارتش نخواهد داشت.

پس از دی‌ماه ۱۳۹۹ و الحاق ناوبندر مکران به ناوگان نیروی دریایی ارتش، تحلیل‌های غربی‌ها درباره عدم توانمندی ایران برای حضور در آب‌های دور و اقیانوس اطلس رنگ باخت، چراکه مکران به‌عنوان یک ظرفیت عظیم دریایی می‌توانست تا دورترین آب‌های جهان نیز نیازمندی‌های یگان‌های شناوری نداجا را تامین کند و به همین علت پس از این مقطع دیگر شاهد صحبت‌هایی مبنی بر عدم توانمندی جمهوری اسلامی ایران برای دریاوردی‌های طولانی مدت از سوی کارشناسان غربی نبودیم.

سی‌ان‌ان نیز در ۱۴ خرداد ۱۴۰۰ در گزارشی ادعا کرد: تحلیلگران می‌گویند که اگر ناوهای ایرانی توان رسیدن به اقیانوس اطلس را پیدا کنند، گام رو به جلوی مهمی برای نیروی دریایی این کشور خواهد بود که در گذشته نتوانسته این کار را انجام دهد

تصاویر ماهواره‌ای از مسیر ناوگروه ۷۵